

asylansøgerens udrejsefrist, uanset om der er tale om en begæring til Direktoratet for Udlændinge i en sag, der er afgjort som åbenbart grundløs, eller om en begæring rettet til Flygtningenævnet eller til Indenrigsministeriet.

Det understreges i udvalgets delbetænkning, at myndighederne bør have mulighed for at udsætte ansøgerens udrejsefrist med henblik på en nærmere stillingtagen til genoptagelsesbegæringen, hvis der er grund til at antage, at det i begæringen fremførte kan føre til en ændret vurdering af den tidligere trufne afgørelse.

Efter udvalgets opfattelse kan der dog være behov for tidsmæssigt at fastsætte en yderste grænse for, hvornår der skal være mulighed for at udsætte udrejsefristen i forbindelse med en begæring om genoptagelse.

Udvalget peger i den forbindelse på, at det ikke sjældent forekommer, at genoptagelsesbegæring fremføres på et meget sent tidspunkt, herunder i nogle tilfælde efter at politiet har påbegyndt foranstaltninger i forbindelse med udsendelsen af en person. Dette griber meget forstyrrende ind i udsendelsesproceduren og hindrer i nogle tilfælde, at den ellers planlagte udsendelse kan effektueres.

Såfremt en asylansøger eksempelvis i lufthavnen over for politiet angiver, at vedkommende ønsker sin asylsag genoptaget, må politiet, inden videre foretages, forelægge genoptagelsesbegæringen for Flygtningenævnet, der i den forbindelse må tage stilling til, om ansøgerens udrejsefrist skal udsættes med den virkning, at asylansøgeren foreløbig meddeles tilladelse til at forblive i landet.

Henset til, at der efter de regler, udvalget i øvrigt foreslår, forud for en udsendelse vil være en periode, hvor der vil være mulighed for at fremkomme med en begæring om genoptagelse, og navnlig under hensyntagen til, at en planlagt udsendelse bør kunne gennemføres uforstyrret, finder udvalget, at der bør indføres den ordning, at ansøgninger om genoptagelse, der fremsættes efter, at politiet har påbegyndt en udsendelse, aldrig har opsættende virkning.

Udvalget finder samtidig, at såvel den endelige tidsmæssige afskæring af muligheden for at tillægge en genoptagelsesbegæring opsættende virkning som udgangspunktet om, at en genoptagelsesbegæring ikke skal have opsættende virkning, bør markeres med en lovregel.

Det bemærkes, at det allerede i forbindelse med ændringen af udlændingeloven i juni 1992 blev vedtaget, at der skulle foretages visse opstramninger af praksis med hensyn til meddelelse af opsættende virkning i anledning af ansøgninger om genoptagelse.

Det fremgår således af bemærkningerne til lov nr. 482 af 24. juni 1992, der bl.a. vedrørte effektivisering af asylsagsbehandlingen, at praksis med hensyn til genoptagelsesbegæring bør skærpes, således at helt ubegrundede ansøgninger eller ansøgninger, der slet ikke indeholder nye oplysninger eller synspunkter, ikke tillægges opsættende virkning, heller ikke i de tilfælde, hvor ansøgeren bebuder at ville fremkomme med supplerende oplysninger og anbringender i et senere indlæg. Endvidere bør der efter bemærkningerne ikke ske genoptagelse af asylsager, medmindre der er gået meget lang tid siden afgørelsen af sagen, eller det er klart, at der foreligger nye oplysninger af betydning for sagens afgørelse.

Indenrigsministeriet er enig i, at der kan være behov for gennem en udtrykkelig lovregel at præcisere, at udgangspunktet skal være, at en anmodning om genoptagelse af en sags behandling ikke bevirker, at ansøgerens udrejsefrist udsættes. Bestemmelsen herom foreslås indsat som et nyt stk. 7 i § 33, der i forvejen omhandler klage- og udrejsefrister.

Det bemærkes i den forbindelse, at der hermed ikke alene vil være tale om at videreføre den linie, som der blev lagt op til ved ændringen af udlændingeloven i juni 1992. Praksis i de tilfældegrupper, som er beskrevet i de ovenfor gengivne bemærkninger, vil naturligvis fortsat skulle følges, men derudover vil man med hjemmel i den foreslåede nye lovregel i endnu flere tilfælde kunne afstå fra at tillægge en genoptagelsesbegæring opsættende virkning med hensyn til ansøgerens udrejsefrist. Kun hvor der er konkret grund til at antage, at det i begæringen fremførte vil føre til en ændret vurdering af den tidligere trufne afgørelse, bør udrejsefristen udsættes.

Med hensyn til den endelige tidsmæssige afskæring af muligheden for at tillægge en genoptagelsesbegæring opsættende virkning finder Indenrigsministeriet, at det vil være naturligt at kræve, at en ansøgning om genoptagelse skal være indgivet inden udløbet af ansøgerens udrejsefrist.

Hvis udrejsefristen er udløbet, skal asylansøgeren udrejse, og hvis vedkommende ikke ønsker at udrejse frivilligt, må vedkommende udsendes tvangsmæssigt ved politiets foranstaltning. Der bør ikke kunne ændres herved blot ved at indgive en begæring om genoptagelse.

Som fremhævet i udvalgets betænkning er det netop i den såkaldte »efterbehandlingsfase«, at der er behov for at sætte ind, og efter Indenrigsministeriets vurdering vil det nævnte forslag kunne bidrage væsentligt hertil. Samtidig finder Indenrigsministeriet ikke, at der retssikkerhedsmæssigt er nogen betænkeligheder herved.